

nis auxilio ad quam salutem indigeret. Hoc autem non sibi restituitur, in alio homine humana natura assumpta: quia beneficio illius hominis indiget ad suam salutem. Ergo non decuit humanam naturam in alio quam in ipso Adam assumi.

Sed contra. Contrariorum non est eadem causa. Sed Adam causa fuit perditionis humanæ naturæ. Ergo non decuit ut ipse esset causa salutis humanæ naturæ. Hoc autem contingeret, si humana natura in ipso Adam assumpta esset. Ergo hoc decens non fuit.

SOLUTIO I.

Respondeo. Ad primam questionem dicendum, quod non fuit decens quod humanam naturam in omnibus suis suppositis assumeret; & hoc propter quatuor rationes. Primo quia omnia supposita humanæ naturæ non reducerentur ad plus quam ad tria supposita. Cum enim assumens, & assumptum uniantur in eodem supposito, non possent esse plura supposita naturæ assumptæ quam naturæ assumptis. Secundo propter finem assumptionis: est enim ad reparacionem humani generis ordinata per modum curjusdam mediationis inter Deum & hominem. Mediator autem qui unitatem pacis facere intendit, unus congrue debet esse. Tertio propter unitatem ipsius assumptis: sicut enim decuit ut divina natura tantum in uno supposito incarnaretur, ita decuit ut una natura individua assumeretur: sic enim unius ad unum decenter facta est conjunctio. Quarto propter dignitatem ipsius Filii incarnati, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus (Rom. VIII. 29.) in spiritali generatione, sicut etiam est primogenitus creatura in rerum emanatione ab uno principio. Hæc autem primogenitura sibi non competeret, si plures numero humanæ naturæ assumptæ essent.

Ad primum ergo dicendum, quod per incarnationem proprie assumitur natura, ut infra patebit (dist. v. in text. & quest. 1. art. 2.) proprie etiam, & primo curatur peccatum naturæ. Unde si aliqua natura assumptibilis non est, curabilis non est. Non tamen oportet ut si hæc natura individua non assumitur, quod suppositum hujus naturæ non curetur: quia per hoc quod natura in aliquo individuo assumpta est, preparatur curatio omnibus qui similem naturam habent; sicut est contra per hoc quod una persona infecit naturam humanam quæ in ipso erat; in omnes homines peccatum transmisit.

Ad secundum dicendum, quod sicut bonitas divina, quæ in creatione rerum se manifestat, omnibus se communicat, non tamen æqualiter; ita etiam prout se in incarnatione manifestat, præcipue quantum ad dilectionem humani generis, omnibus se communicat, non tamen eodem modo, & æqualiter; sed uni per gratiam unionis, aliis per gratiam adoptionis, qui gratiæ non repugnant.

Ad tertium dicendum, quod aliquid debetur humanæ naturæ dupliciter: vel ut sibi essentielle; & hoc invenitur communiter in omnibus hominibus naturam habentibus humanam: vel ut superadditum essentialibus principiis, sive sit per gratiam acceptum, sive operibus acquisitum; & hoc non invenitur communiter in omnibus naturam habentibus: unde ratio non procedit.

Quartum concedimus.

SOLUTIO II.

Ad secundam questionem dicendum, quod non

fuit decens ut aliunde quam de stirpe Adæ, Filius Dei humanam naturam assumeret, præcipue propter tria. Primo ad servandum justitiam satisfactionis. Si enim de genere Adæ non fuisset, ad eum non pertineret pro peccato Adæ satisfacere. Secundo ad perfectam reintegrationem dignitatis Adæ, qui hoc habuit ut ipse, & suum genus nulla alia creatura indigeret, quasi sustentante, & salvante: & hoc generi ejus redditum non fuisset, si redemptus fuisset per aliquem qui ad genus ejus non pertineret. Tertio ad servandum dignitatem specialiter ipsius Adæ, qui in hoc quodam modo imaginem Dei singulariter habuit, ut sicut Deus, cum sit ens primum, omnium entium principium est per creationem; ita etiam Adam, cum sit primus homo, est principium omnium hominum per generationem; quod sibi deperiret, si Christus non de ejus genere homo fieret.

Ad primum ergo quod objicitur, quod debet esse segregatus a peccatoribus, dicendum, quod verum est, in quantum peccatores sunt, non in quantum homines sunt: venit enim peccatum destruere, & naturam salvare: unde convenientiam habuit in his quæ ad naturam pertinent, sed contrarietatem in his quæ ad peccatum spectant: quia neque contraxit, neque commisit peccatum.

Ad secundum dicendum quod natura humana non fuit infecta originali peccato, nisi secundum quod ab Adam trahitur: unde si Deus unum hominem de limo terræ formaret, peccatum originale in eo non esset: & ideo satisfactio de originali non pertinebat indifferenter ad quemlibet hominem, sed ad quemlibet de genere Adæ.

Tertium concedimus.

SOLUTIO III.

Ad tertiam questionem dicendum, quod nullo modo fuit decens ut Filius Dei in ipso Adam humanam naturam assumeret propter duo. Primo quia Adam propria personalitate perfectus fuit: unde in unitatem personæ assumi non posset, nisi illa personalitas destrueretur, quod non decebat, ut supra (art. 1. questiuic. 2.) de Angelis dictum est. Secundo quia cum per assumptionem fiat communicatio proprietatum, ut quidquid de homine dicitur, de Deo dicatur, sequeretur ut diceretur, quod Deus peccasset, quia Adam peccavit: quod est absurdum.

Ad primum ergo dicendum, quod per peccatum Adæ fuit infectio personalis in ipso, & infectio naturæ creatæ in ipso, & propagandæ ab ipso: & pro infectioe personali ipse gratia adjutus satisfacere potuit secundum quosdam; sed requirebarur aliquis qui pro peccato naturæ satisfaceret: & ideo non oportuit quod esset idem in persona cum Adam, sed idem in natura.

Ad secundum dicendum, quod non est inconveniens quod de dignitate illius personæ aliquid pereat ex culpa sua; sed inconveniens est ut aliquid naturæ deperiret, quæ cum bona esset, homo male urendo ipsam corrumpit.

Tertium concedimus.

ARTICULUS III.

Utrum Filius Dei carnem humanam assumpsit.

III. P. quest. v. art. 2. 3. 4. & quest. vi. art. 5. & IV. cont. Gent. cap. XLIV. & XLV. & opusci.

I. cap. xx. & XXI.

1. Ad tertium sic proceditur. Videtur quod Filius Dei carnem non assumpsit. Galat. v. 17. Caro concupiscit adversus spiritum. Sed in Christo talis pugna non fuit. Ergo ipse veram carnem non habuit.

2. Præterea. In carne tantum est similitudo vestigii. Sed similitudo vestigii tantum non sufficit ad assumptibilitatem, ut supra (art. 1. in corp.) dictum est. Ergo caro assumptibilis non fuit.

3. Præterea. Major est gratia unionis quam gratia fructuonis. Sed caro nullo modo potest conjungi Deo per fructuonem. Ergo non potest conjungi per unionem.

Sed contra. Ad Hebr. 11. 16. Semen Abrahæ apprehendit: & Rom. 1. 3. Factus est ei ex semine David secundum carnem. Sed semen non pertinet ad animam, sed ad carnem. Ergo Filius Dei in humana natura non solum animam, sed etiam carnem assumpsit.

Præterea. Homo non nascitur ex homine, nisi per translationem carnis. Sed Christus non solum dicitur homo, immo etiam filius hominis, non nisi quia de virgine natus est. Ergo assumpsit carnem in humana natura.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod carnem assumpsit, & non animam. Joan. 1. 14. Verbum caro factum est. Non autem per conversionem in carnem, sed per assumptionem carnis. Ergo solum carnem assumpsisse videtur.

2. Præterea. Corpus non indiget ut uniatu sibi anima, nisi ad hoc ut per ipsam vivificetur. Sed ad hoc quod corpus vivificetur, sufficit quod corpori vivificabili principium vitæ uniatu. Cum ergo Deus, qui est principium vitæ, corpus sibi univertit, videtur quod unio corporis ad animam superflua fuisset.

3. Præterea. Habito aliquo quod est sufficiens operationis principium, non requiritur ad eandem operationem aliud principium; sicut ad illuminationem aeris, qui illuminatur lumine solis, non requiritur lumen candelæ. Sed Christus per intellectum divinum sibi univertit sufficienter omnia cognoscere poterat. Ergo non requirebatur anima cognoscitiva, & intellectiva ad unionem illam.

Sed contra. Christus curavit naturam, nostram per hoc quod eam assumpsit. Sed principaliter venit ad curandum animas. Ergo animam assumpsit.

Præterea. Mors corporalis non est nisi per separationem corporis a principio vitæ. Si ergo in Christo non fuisset aliud principium vitæ quam ipsa Deitas, cum caro à Divinitate numquam fuerit separata, numquam Christus fuisset mortuus: quod expresse contradicit Scripturæ.

Præterea. Sequeretur quod Deus esset immediarius motor corporis Christi, si anima caruisset; & sic numquam Christus fuisset fatigatus ex itinere, ut dicitur Joan. 1v. cum fatigatio non accidat nisi ex debilitate virtutis moventis.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod non assumpsit formam totius ex compositione partium resultantem. Forma enim totius est illa in qua sicut in natura communi particularia conveniunt. Sed Damascenus dicit (Lib. III. de Fide orth. cap. vi.) & habetur in littera, quod in Domino nostro Jesu Christo non est communem speciem accipere. Ergo in eo forma totius non fuit.

2. Præterea. Ut dicit Boetius (Lib. III. in Porphy. cap. de specie) species est totum esse individuorum. Sed nihil in Christo fuit ex parte carnis, & animæ quod totum esse ipsius Christi concluderet: quia habuit esse divinum non per animam, neque per corpus. Ergo cum forma totius sit species in potentia, videtur quod in Christo forma totius non fuerit.

3. Præterea. In littera dicitur, quod nomine humanæ naturæ corpus, & anima intelligitur, cum dicitur, Christum humanam naturam assumpsisse. Sed constat quod neque corpus, neque anima est forma totius, ad minus secundum opinionem communiorum. Ergo in Christo forma totius non fuit.

Sed contra. Forma totius in rebus animatis resultat ex unione, vel conjunctione animæ ad corpus. Sed in Christo anima fuit conjuncta corpori; alias corpus illud vivum non fuisset. Ergo in Christo fuit forma totius.

Præterea. Homines conveniunt specie ad invicem secundum convenientiam in forma totius. Sed Christus fuit ejusdem speciei cum aliis hominibus, alias pro hominibus non satisfecisset. Ergo in Christo fuit forma totius.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum, quod, secundum Philosophum VIII. Methap. (text. x.) diffinitio in hoc convenit cum numero, quod sicut in numeris contingit quod semper subtracta, vel addita unitate, fit alius numerus; ita etiam in diffinitionibus, si addatur, vel subtrahatur aliqua differentia, semper fit alia species. Cum ergo omnes differentie sumantur ex essentialibus principiis, oportet quod si homini subtrahatur aliquid de essentialibus ejus, non remaneat eadem species. Cum ergo Christus fuerit ejusdem speciei cum aliis hominibus (alias enim verus homo non fuisset, sed æquivoce homo diceretur; nec pro hominibus satisfaceret congruenter) oportet quod omnia essentialia homini in Christo fuerint, & corpus, & anima vegetabilis, sensibilis, & rationalis, & ulterius forma totius resultans ex conjunctione corporis, & animæ, quæ humanitas dicitur: & quia proprietates naturales ex principiis essentialibus causantur, oportet quod in ipso fuerint omnes naturales proprietates speciem humanam consequentes. De aliis autem quæ per accidens speciem humanam consequuntur, sive sint defectus, sive perfectiones, infra suo loco dicitur.

Ad primam ergo questionem sciendum, quod circa hoc fuerunt duo errores.

Unus fuit Manichæorum, qui dicebant, quod Christus verum corpus non habuit, sed tantum phantasticum. Et ratio hujus positionis videtur fuisse, quia omnium visibilium auctorem possuerunt diabolum: & ideo nihil hujus secundum veritatem in Christo fuit, in quo princeps mundi hujus nihil habuit, Joan. xv. Patet autem quod positio ista est fal-

falsa & quantum ad radicem positionis: quia Deum creatorem omnium visibilium, & invisibilium & fides tenet, & ratio demonstrat, cum a primo ente oporteat omnia entia esse, ut patet ex II. Metaph. (text. III. IV. & V.) & etiam in se positio falsa est: quia veritatem humanitatis tollit, ut ex dictis patet: esset enim invenire aliquam falsitatem, vel simulationem in eo qui de se dicit Joan. XIV. 6. *Ego sum via, veritas, & vita.*

Alius error fuit Marcionitarum, qui dicebant Christum corpus de virgine non assumpsisse, sed de caelo apportasse: quod forte ortum habuit ex opinione Platoniorum, qui dicebant, animae corpus terrestre omnino fugiendum esse, ut beatitudinem consequatur. Non enim credebant posse fieri ut anima corpori terrestri unita beata fieret. Ponebant tamen animas corporibus caelestibus unitas, ut soli, & stellis, & lunae, beatas fore, ut Augustinus recitat in Libro X. de Civ. Dei (cap. XXVII. & XXIX. item serm. CXXXIX. de tempor.) & ideo animam Christi, quae summe beata fuit, non terrestri, sed caelesti corpori unitam putaverunt. Sed haec etiam positio veritatem humanitatis tollit: quia quaelibet forma naturalis determinatam materiam requirit: & ideo anima humana non ex qualibet materia quam perficit, hominem facit, sed in quantum est forma talis corporis, elementati scilicet, & debita proportione complexionati. Unde si Christus corpus terrestre non habuit, verus homo non fuit. His autem idem defectus contingit qui & antiquis Philosophis, ut I. de Anima (text. xv.) dicitur, qui de anima dicentes nihil de corpore dixerunt, opinantes quamlibet animam cuilibet corpori adaptari: quod esse non potest, cum propriae formae respondeat propria materia, & unicuique agenti determinata instrumenta: & ideo fides catholica, quae Christum verum hominem confitetur, eum habuisse corpus ex quatuor elementis compositum, sicut nos habemus, firmiter tenet.

A primum ergo dicendum, quod concupiscentia carnis contra spiritum non causatur ex ipsa carnis natura, sed ex vitiosa corruptione eius, quae ex peccato primi parentis provenit, sine qua Filius Dei veram carnis naturam assumpsit.

Ad secundum dicendum, quod similitudo attenditur secundum formam. Corporis autem humani forma est anima rationalis, in qua imago Dei consistit: & ideo in corpore humano non tantum est similitudo vestigii, sed etiam similitudo imaginis, in quantum animam habet. Non enim corpus humanum habet esse quoddam distinctum ab esse quod dat sibi anima, quasi ab alia forma, per quam sit in eo similitudo vestigii tantum, sicut est in corporibus inanimatis: quia sic anima esset ens in subiecto, secundum quod subiectum nominat ens subsistens in actu; quod ad rationem accidentis pertinet, ut in II. de Anima (text. IV.) dicit Commentator.

Ad tertium dicendum, quod conjunctio animae ad Deum per fruitionem consistit in operatione intellectus, & voluntatis; in qua corpus nullo modo communicat: quia exercetur talis operatio sine organo corporali, ut probatur in III. de Anima (text. IV. & V.) & ideo per fruitionem nullo modo corpus Deo uniri potest. Sed conjunctio unionis est ad esse in persona una: corpus autem, & anima in uno esse communicant, quia anima est quod quid erat esse huiusmodi corpori, ut in II. de Anima (text. VIII.)

(1) *Al deest domus Jacob.*

dicitur: & ideo per modum unionis in persona una corpus Deo conjungi potest.

Quartum, & quintum concedimus.

SOLUTIO II.

Ad secundam quaestionem est sciendum, quod circa hoc etiam fuerunt duo errores. Unus fuit Arii, & Eunomii, qui dicebant Filium Dei carnem sine anima assumpsisse: quia opinabantur Divinitatem sine anima corpus ejus vivificare. Alius fuit error Apollinaris, qui dicebat in Christo corpus animatum fuisse cum anima carente sensu, & intellectu. Uterque autem error & veritati humanitatis derogat, & dignitati corporis Christi. Non enim potest esse ut materia in aliquo esse perficiatur, nisi per aliquid quod sit forma ejus: unde cum Deus nullo modo forma corporis esse possit (quia oporteret eum esse partem, & non immaterialissimum) sequeretur quod corpus Christi, si omnino careret anima, esset sicut corpus non vivum; & si careret anima sensibili, & rationali, esset sicut corpus plantae: unde esset multo minus nobile quam corpus nostrum. Similiter etiam cum de ratione hominis sit rationalem animam habere, si ea Christus caruisset, verus homo non fuisset. Hoc autem videtur eis contigisse ex hoc quod credebant animam corpori non uniri sicut formam, sed magis sicut indumentum, ut Plato dicit, secundum quod Gregorius Nissenus (Nemesius) narrat (Lib. II. de Anima cap. x.) per quem modum si Deus corpori uniretur, homo non diceretur; praecipue si ponatur, ut quidam posuerunt, animam de substantia Dei esse: quae omnia manifestam falsitatem continent. Et ideo horum, & aliorum praedictorum error excluditur in Lib. (Gennadij) de Ecclesiasticis dogmatibus (cap. 11.) sic: *Natus est Dei Filius ex homine, non per hominem, id est viri coitum, sicut Ebion dicit; sed carnem de Virgine trahens, non de Caelo afferens, sicut Marcion affirmat; neque in phantasia, id est absque carne, ut Valentinus dicebat; sed verum corpus, non tantum carnem ex carne, ut Martianus dicit; sed verus Deus, & verus homo, in Deitate Verbum Patris, & Deus, in homine anima, & caro; non sine sensu, & ratione, ut Apollinaris posuit; neque caro sine anima, ut Eunomius dixit; neque sic natus de virgine, ut antequam de virgine nasceretur, Deus non fuerit, sicut Antemon, & Marcellus dixerunt.*

Ad primum ergo circa hoc objectum dicendum, quod cum dicitur, *Verbum caro factum est*, sumitur pars pro toto, id est caro pro toto homine; sicut anima ponitur aliquando pro toto homine, Gen. XLVI. 27. *Omnes animae (1) domus Jacob quae ingressae sunt in Aegyptum, fuerunt septuaginta.* Ideo autem carnem, quae inferior pars est dicere voluit, ut ostenderet per locum a minori nihil in hominis natura esse quod Filius Dei non assumpserit.

Ad secundum dicendum, quod ad hoc quod corpus vivificetur, requiritur quod sibi conjungatur principium vitae per modum formae, ut ex eis efficiatur una natura communis. Divinitas autem forma corporis esse non potest: non enim ex Deitate, & corpore una communis natura resultat: & ideo ad hoc quod corpus Christi unum esse possit, requiritur anima quae sit ejus forma.

Ad tertium dicendum, quod sicut in II. de Anima (text. com. xxv.) dicitur, illud quo aliquid

operatur primo, est forma ejus: unde cum intellectus divinus non possit esse forma in humanitate Christi, oportet quod illud quo homo sentit, & intelligit, sit anima sensitiva, & intellectiva.

Alia duo concedimus.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quaestionem sciendum est, quod quidam posuerunt Deum assumpsisse animam, & corpus, non ita quod ex eorum conjunctione aliqua humanitas resultaret: & haec opinio similiter veritatem humanitatis tollit, & dignitatem corporis Christi: non enim Christus verus homo esse potuit, nec corpus ejus vere vivum, nisi anima corpori unita fuisset ut forma ejus, ita quod ex eis unum quid efficeretur. Sed de hac opinione infra dicitur dist. III. (quaest. 11. art. 1.) Unde dicendum, quod sicut in Christo verum corpus, & vera anima fuit, ita & vera humanitas, id est natura humana, ex conjunctione utriusque resultans.

Ad primum circa hoc objectum dicendum, quod Damascenus dicere intendit, quod non est facta unio in una natura, ut Eutychiani possuerunt: & ideo vult quod ex conjunctione Divinitatis ad humanitatem non resultet aliqua natura communis tertia: quia illa nec esset divinitas, nec humanitas, sicut humanitas nec est anima, neque corpus: unde Christus neque esset Deus, neque homo, sed tantum Christus. Non autem intendit quod ex conjunctione animae ad corpus non resultet forma totius, per quam in specie cum aliis hominibus communicet.

Ad secundum dicendum, quod verbum Boetii veritatem habet in quolibet individuo quod subsistit in una natura tantum: quia species comprehendit omnia essentialia principia subsistentis individui in natura speciei; & sic etiam humanitas comprehendit omnia essentialia Christi, secundum quod in humanitate subsistit. Sed illa persona hoc singulariter habet ut in duabus naturis subsistat: & ideo species humana non colligit omnia quae illi personae essentialiter conveniunt.

Ad tertium dicendum, quod cum dicitur, nomine humanitatis corpus, & animam intelligi, intelligendum est materialiter, sicut nomine totius intelliguntur partes, & non quod totum proprie loquendo sit suae partes, sed aliquid ex partibus constitutum.

Alia duo concedimus.

QUAESTIO II.

Deinde quaeritur de ordine assumptionis: & circa hoc quaeruntur tria.

Primo. Utrum unam partem humanam naturam assumpserit mediante alia.

Secundo. Utrum humanam naturam assumpserit mediante aliquo alio.

Tertio. Utrum omnes partes humanam naturam simul tempore assumpserit.

ARTICULUS I.

Utrum assumpserit carnem mediante anima.

III. P. quaest. VI. art. 1. 2. 5.

Ad primum sic proceditur. Videtur quod carnem non assumpserit mediante anima.

In III. Sent. Tom. III.

Remoto enim medio quo aliqua conjunguntur, extrema separantur, sicut patet in tabulis quae per clavum conjunguntur. Sed in morte Christi separata est anima a carne, nec tamen separata est Deitas a carne. Ergo anima non est medium quo Deitas unitur carni.

2. Praeterea. Unum extremorum quae conjunguntur per medium, magis conjungitur medio quam alteri extremo. Sed caro non magis conjungitur animae quam Deitati: est enim caro ab anima separata in morte, non tamen a Deitate. Ergo Divinitas non est unita carni mediante anima.

3. Praeterea. Deus in qualibet creatura est immediate per essentiam, praesentiam, & potentiam: similiter etiam animae sanctae conjungitur immediate per gratiam. Cum ergo major sit conjunctio unionis quam aliqua praedictarum, videtur quod quidquid assumitur ad unitatem personae, immediate Divinitati conjungatur.

Sed contra. Augustinus ad Volusianum (epist. III.) dicit: *Filius Dei assumpsit animam rationalem, & per eam sibi corpus aptavit*: & ita videtur quod mediante anima Filius Dei carnem assumpserit.

Praeterea. Multum distantia non conjunguntur nisi per medium, quod minus distat ab extremis quam extrema ad invicem. Sed corpus plus distat a Deitate quam anima. Ergo corpus unitur Deitati mediante anima.

QUAESTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod non assumpserit animam mediante spiritu. Impossibile enim est ut per idem medium uniatu aliquid superiori, & inferiori: quia illud quo unitur inferiori, est infra ipsum, illud autem quo unitur superiori, est supra ipsum. Sed anima mediante spiritu unitur corpori, quod est infra ipsum, ut quidam dicunt. Ergo non unitur Deo, qui est supra eam, mediante spiritu.

2. Praeterea. Medium oportet differre ab extremis. Sed mens quae spiritus dicitur ab Augustino XII. super Genes. (cap. VII.) non est extra essentia animae, immo est id quod in anima nostra est sublimius, in qua imago Dei invenitur, ut idem Augustinus XIV. de Trin. (cap. III.) dicit. Ergo non assumpsit animam mediante spiritu.

3. Praeterea. Spiritus humanus differt in hoc ab angelico quod est animae unitus, & carni; quod Angelo non convenit. Sed spiritus angelicus non est assumptibilis, ut supra dictum est (quaest. 11. art. 1. quaestione. 3.) Ergo quod spiritus humanus sit assumptibilis, est ex ratione animae, vel ex ratione carnis. Ergo magis assumpsit spiritum mediante carne, vel anima, quam e converso.

Sed contra. Ea quae sunt distantia, per aliquid utriusque proximum conjunguntur. Sed spiritus proximus est Deo per similitudinem imaginis, quia & ipse Deus spiritus est, ut dicitur Joan. IV. similiter etiam cum anima convenit in hoc quod pars quaedam animae est. Ergo Deus animam mediante spiritu assumpsit.

Praeterea. Sicut anima corpore, ita aliis partibus animae spiritus superior est. Sed Deus assumpsit corpus mediante anima. Ergo eadem ratione assumpsit animam mediante spiritu.

QUAESTIUNCULA III.

Uterius. Videtur quod non assumpserit totum mediantibus partibus. Illud enim quod convenit

D